

INAQUE

ŠŤASTNÁ NOSTALGIA

Amélie Nothomb

Preklad
Ivana Dobrakovová

Amélie Nothomb
ŠŤASTNÁ NOSTALGIA

Amélie Nothomb
LA NOSTALGIE HEUREUSE

COPYRIGHT © Éditions Albin Michel – Paris 2013

TRANSLATION © Ivana Dobráková 2024

COPYEDITING Martina Kubealaková, Ivan Adamec

COVER PHOTO © Marianne Rosenstiehl

COVER © Arriba!

SLOVAK EDITION © Inaque 2024

ISBN 978-80-8207-249-8

ISBN e-book 978-80-8207-250-4

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať so zámerom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Amélie Nothomb
ŠŤASTNÁ NOSTALGIA

INAQUE

Všetko, čo milujeme, sa stane fikciou. Mojou prvou bolo Japonsko. Keď ma odtiaľ v piatich rokoch vytrhli, snažila som sa sama si ho prerozprávať. Veľmi skoro sa však objavili prázdne miesta, a to mi prekážalo. Čo som mohla povedať o krajine, o ktorej som si myslela, že ju poznám, no ktorá sa postupom rokov vzdďalovala môjmu telu i hlave?

V žiadnom konkrétnom okamihu som sa nerozhodla vymýšľať si. Stalo sa to samo. Nikdy som nechcela vložiť nepravdivé do pravdivého či zahaliť pravdivé plášťom nepravdivého. To, čo sme zažili, nám zanechá v srdci hudbu: a práve tú sa snažíme začuť prostredníctvom príbehu. Ibaže ten zvuk musíme zapísať jazykovými prostriedkami. A to predpokladá vynechané miesta a približnosť. Škrťáme, aby sme obnažili nepokoj, ktorý sa nás zmocnil.

Bolo nutné opäť sa skontaktovať s Rinrim, frajerom, ktorého som ako dvadsaťročná opustila. Stratila som jeho telefón aj adresu, nielen z nedbanlivosti. A tak som zo svojej parížskej pracovne zavolala na infolinku pre zahraničie: „Dobry deň. Potrebujem tokijské telefónne číslo, ale mám len meno osoby.“

„Povedzte mi ho,“ odvetil muž, ktorý si asi nevedomoval nehoráznosť mojej žiadosti – Tokio s prímestskými časťami malo dvadsaťšesť miliónov obyvateľov.

„Priezvisko je Mizuno, krstné meno Rinri.“

Hláskovala som, útrpný okamih, lebo som si nikdy nezapamätala klasické výrazy a hovorím veci ako „m ako mišmaš, r ako rakva“, a cítim, že mi to na druhom konci linky zazlievajú.

„Len okamih, prosím, spustím hľadanie.“

Čakala som. Srdce sa mi silno rozbúšilo. Možno len štyridsať sekúnd ma delilo od rozhovoru s Rinrim, najmilším chlapcom, akého som kedy stretla.

„S takým menom nie je v Tokiu nikto,“ opäť sa ozval.

„Prosím? Chcete mi povedať, že ste nenašli žiadneho Rinriho Mizuna?“

„Nie. V Tokiu nie je žiadny Mizuno.“

Neuvedomoval si to, ale akoby práve povedal, že v Paríži nie je žiadny Durand. Rinri je rovnako nezvyčajné krstné meno ako u nás Atanáz, nepochybne aby sa vyvážila banálnosť jeho priezviska.

„Čo mám robiť?“

„Počkajte, vidím tu jedno číslo, myslím, že sú to japonské informácie.“

Nadiktoval mi štrnásť čísel. Poďakovala som sa mu, zavesila a zavolala na japonskú infolinku.

„Moši-moši,“ ozval sa veľmi pekný ženský hlas.

Už šestnásť rokov som tým obdivuhodným jazykom nehovorila. Napriek tomu sa mi podarilo požiadať ju, či by mi mohla dať číslo Rinriho Mizuna. Nahlas zopakovala krstné meno so zdvorilým pobavením človeka, ktorý po prvý raz vyslovuje veľmi zriedkavé slovo, potom ma požiadala o trochu strpenia.

„Nie je tu žiadny Rinri Mizuno,“ napokon vyhlásila.

„Ale sú tam nejakí Mizunovia?“ nástojila som.

„Nie. Ľutujem,“

„V Tokiu nie sú Mizunovia?“ zvolala som.

„V Tokiu áno. Ale nie v telefónnom zozname spoločnosti Takamacu, do ktorej ste sa láskavo dovolali.“

„Prepáčte mi.“

Medzi záhadami vesmíru bude odteraz aj táto: Prečo mi zamestnanec francúzskej infolinky pre zahraničie, namiesto toho, aby mi dal číslo japonskej národnej infolinky, podstrčil číslo na spoločnosť Takamacu, celkom neznámu, ale so šarmantnou telefonistkou?

Opäť som zavolala na francúzsku infolinku pre zahraničie a ozval sa iný muž. Dostala som fantastický nápad: „Chcela by som číslo na belgické veľvyslanectvo v Tokiu, prosím.“

„Počkajte chvíľu.“

Pustil mi takú nemastnú-neslanú hudbu, že vôbec neobťažovala, skôr vyvolávala dojatie.

O desať minút neskôr, zatiaľ čo sa moja myseľ blížila k ničote, sa muž znova ozval: „Neexistuje.“

„Čo prosím?“

Už som nevedela, o čom sa bavíme.

„Belgické veľvyslanectvo v Tokiu neexistuje,“ povedal mi, akoby to bolo očividné.

Tým istým tónom by mi dal na známosť, že v Monaku neexistuje azerbajdžanský konzulát. Pochopila som, že by bolo zbytočné hovoriť mu, že môj otec bol dlho belgickým veľvyslancom v Tokiu a nie až tak dávno. Poďakovala som sa a zložila.

Prečo som si to komplikovala, keď to išlo aj jednoduchšie? Zavolala som otcovi, ktorý mi spaťmäti odrecitoval hľadané číslo.

Vytočila som ho a požiadala o spojenie so slečnou Dateovou, zatiaľ čo som si v duchu vyrátala, že teraz by mala mať okolo päťdesiatky. Najprv sme prehodili pár zdvorilostných fráz. Slečna Dateová je dcérou bývalého japonského veľvyslanca v Belgicku, tak trochu môj náprotivok. Napokon som prešla k veci: „Date-san, spomínate si na chlapca, ktorý bol pred dvadsiatimi rokmi takpovediac mojím frajerom?“

„Áno,“ uštipačne odvetila, akoby chcela naznačiť, že sa nedá zabudnúť na to, ako neprístojne som sa zachovala.

„Neostala náhodou v kartotéke veľvyslanectva stopa po jeho údajoch?“

„Počkajte chvíľu, skúsím sa pozrieť.“

Ocenila som, že sa zdržala ironických poznámok, že som naňho celkom stratila kontakt. O päť minút neskôr sa Date-san ozvala: „Už nie je v kartotéke. Ale spomenula som si, že jeho otec bol riaditeľom šperkárskej školy, ktorej stránku som našla na internete. Váš... váš priateľ sa tam stal zástupcom riaditeľa. Tu je číslo školy.“

S nadšením som sa poďakovala a zložila. Teraz som už potrebovala len odvalu. Rozhodla som sa príliš nad tým nerozmýšľať a ihneď zavolať.

Zdvihla to telefonistka. Povedala som, že by som si želala hovoriť s Rinrim Mizunom. Mierne ju to pohoršilo, akoby som chcela hovoriť s anglickou kráľovnou.

„Ale ja volám až z Paríža,“ nástojila som, keďže som si už nevedela rady.

Povzdychla si, zľutovala sa a spýtala sa, koho má ohlásiť.

„Amélie,“ odvetila som.

Vtedy som dostala možnosť vypočúť si ekvivalent *Štyroch ročných období* Mizunovej školy: monotónnu melódiu ako pre japonský svadobný pochod v sedemdesiatych rokoch.

O päť minút neskôr sa na druhom konci linky ozval známy hlas.